

[Landbrugsministeren.]

nu har fundet Tilslutning fra mange Sider, at man bør gaa over til Gennemførelse af konjunkturbestemte Afgifter.

Det er jo et Krav, som vi fra vor Side har fremsat Gang paa Gang i mange Aar. Vi har sagt, at Landbruget vilde være meget vel tjent med at faa sine Afgifter sat i Forhold til Konjunkturerne. Det vilde navnlig for det arbejdende Landbrug, for dem, der virkelig lever af deres Arbejde i Landbruget, være en stor Betyggelse, om Afgifterne stod nogenlunde i Forhold til Konjunkturerne. Denne Opfattelse har efterhaanden bredt sig ud til mange Kredse, og man kan vel nok sige, at næsten ingen tør gaa imod denne Opfattelse.

Men hvis denne Opfattelse er rigtig — og det har jeg altsaa ment gennem mange Aar, og det synes, som om man her i Salen fra næsten alle Sider er enig deri —, saa er det ogsaa givet, at man ikke kan bestemme at ville gaa til saadanne konjunkturbestemte Afgifter, naar Udviklingen medfører, at Afgifterne skal gaa ned, men saa snart Konjunkturerne gaar opad, vil man ikke gaa med til de forøgede Afgifter. Hvis man gennemfører det paa denne Maade, ødelægges man naturligvis Princippet, og det er i Virkeligheden det, man er i Færd med at gøre nu for Ejendomsskatternes Vedkommende.

I det saakaldte Kanslergade-Forlig i Fjor gennemførte man en Lettelse i Ejendomsskatterne, idet de blev konjunkturbestemte efter visse Regler, som de 3 Partier, der gennemførte Kanslergade-Forliget, var enige om. Det bestemtes, at Ejendomsskatterne skulde beregnes efter Landbrugets Forrentningsevne, og det betød en meget stor Nedsættelse i Fjor. Men i Henhold til denne Beregning bliver Lettelsen betydelig mindre i Aar. Hvis Landbruget nu virkelig vil fastholde Kravet om ikke at ville tage Forhøjelsen i Aar, betyder det et Dødsstød mod Kravet om konjunkturbestemte Afgifter, for intet Menneske uden for Landbruget vil saa have fjerneste Tro til, at der er Alvor bag dette Ønske.

Jeg ved meget vel, at man siger, at i Øjeblikket er Smørprisen saa lav, at Konjunkturerne ikke er bedre end i Fjor, men man kan jo ikke gennemføre konjunkturbestemte Afgifter, der retter sig efter de øjeblikkelige Konjunkturer, og det var jo heller ikke Meningen, de er nødt til at rette sig efter Konjunkturerne nogen Tid tilbage. Hvis den Smørpris, vi har i Øjeblikket, holder sig, er det givet, at Afgiften bliver mindre til næste Aar.

Hvis man virkelig ønsker konjunkturbestemte Afgifter for Landbruget gennemført — og jeg vilde anse det for i allerhøjeste Grad heldigt, om en saadan Bestemmelse kunde udvides til at gælde flere forskellige Afgifter —, saa maa man i hvert Fald ikke ødelægge Princippet ved at rende fra det, den Dag det betyder øgede Udgifter. Jeg vil anse det for en Ulykke for Landbruget, hvis man ikke vil holde sig til Princippet baade i Nedgang og i Opgang.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Schmidt har Ordet for en kort Bemærkning.

Schmidt: Det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen mente at skulle forsvare Jordlovsudvalget og sagde, at det benyttede sig altid af legitime Midler. Jeg har ikke angrebet Jordlovsudvalget for at gaa illegitimt frem; det maa jo følge Loven, mere siger det ærede Medlem ikke. Men dermed kommer man jo ikke bort fra, at Jordlovsudvalget staar med de store Midler, er den stærkeste Part og gerne søger at erhverve tyske Ejendomme. Jeg kender altsaa en hel Del Tilfælde, som jeg ogsaa har nævnt, paa, at det ikke var muligt for Familien at sikre sig Ejendommen, selv om den bød det samme som Jordlovsudvalget. Jeg kan ikke indrømme — det ved det ærede Medlem saa godt —, at Jordkampen er Danmark paa tvunget, som det ærede Medlem sagde. Da Vogelgesang-Instituttet blev oprettet, var det netop, fordi den ene tyske Ejendom efter den anden gik tabt. Og til hvem gik den tabt? Den gik tabt til Staten, til danske Ejere. Det var ikke Angreb paa Tyskerne. Men saa snart Vogelgesang prøver at erhverve Ejendomme, en enkelt Gang — jeg mener, det kan være sket en enkelt Gang, det er i det mindste ikke mange Gange — ogsaa at erhverve en dansk Ejendom, saa er det selvfølgelig Angreb! Men alt det andet er ikke Angreb! — Det er altsaa en Fabel, naar man siger, at vi har angrebet og den danske Stat forsvare sig blot.

J. Oskar Andersen: Jeg skal ikke tale om Storpolitik eller om Smør eller Korn, men tillade mig at stille to Forespørgsler til henholdsvis den højtærede Kirkeminister og den højtærede Undervisningsminister.

Den første gælder den saakaldte Aalborg-Sag. Paa et kirkeligt Møde i „Forum“ i November 1933 ankede den nuværende Formand for Indre Mission, Pastor Chr. Bartholdy, over, at Borgmesteren i Aalborg, Jørgensen, stadig sad som Medlem af Ansgar Kirkens Menigheds-